

Dopis od preláta (únor 2011)

„Blízkost k Bohu nutně vede k blízkosti k druhým, ať už jsou to naši blízcí nebo lidé vzdálení.“
Je to jeden ze závěrů, na který poukazuje prelát Opus Dei ve svém dopise z února.

13.02.2011

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

S velkou radostí jako nespočet synů a dcer Církve a mnoho dalších lidí na celém světě jsme přijali zprávu o

nadcházejícím blahořečení
služebníka Božího Jana Pavla II.,
které se uskuteční 1. května. Toto
datum, liturgická památka svatého
Josefa dělníka, připadá tento rok na
druhou neděli velikonoční,
věnovanou Božímu milosrdenství, ke
kterému měl tento nezapomenutelný
papež tak hlubokou zbožnost.

Přišlo mi na mysl, že nejlepším
způsobem, jak projevit Nejsvětější
Trojici vděčnost za tento nový dar
Církvi a lidstvu, bude s obnoveným
nadšením a plnou radostí nastoupit
cestu posvěcování se v běžných
okolnostech každodenního života. Je
to cesta, kterou jsme se naučili od sv.
Josemaríi a na kterou poukázal Jan
Pavel II. ve svém apoštolském listě
věnovaném novému tisíciletí jako na
hlavní hlavní výzvu, před kterou jsou
postaveni všichni křesťané bez
výjimky. „Tento ideál dokonalosti se
nesmí pojímat, jako kdyby se jednalo
o nějaký mimořádný způsob života,

který mohou uskutečňovat pouze
nějací ‚géniové‘ svatosti. Cesty
svatosti jsou mnohotvárné a
přizpůsobují se povolání každého
pokřtěného... Je na čase přesvědčivě
znovu každému předložit toto *vysoké
měřítko běžného křesťanského života*:
celý život křesťanského společenství
a křesťanských rodin se musí ubírat
právě tímto směrem.“[1] A totéž
zmínil v kanonizační bule našeho
Otce, označující jej jako „světce
běžného života.“[2]

Liturgie odráží tuto naléhavou výzvu
v nadcházejících nedělích mezidobí,
v nichž čteme pátou kapitolu
evangelia sv. Matouše. Před dvěma
dny byla čtena pasáž o
blahoslavenstvích, která zahajuje
Kázání na hoře. V následujících
nedělích uslyšíme důsledky tohoto
volání ke svatosti. Náš Pán vysvětluje
všem svým posluchačům, jak jeho
učení vede k plnosti Zákona, který
Bůh na hoře Sinaj svěřil Mojžíšovi.

Na konci této kapitoly shrnuje své učení těmito slovy: *Vy tedy buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.*[3]

Bez Krista bychom nikdy nemohli aspirovat na dosažení tohoto cíle: *Beze mne nemůžete dělat nic,*[4] říká nám v evangeliu sv. Jana. A každý z nás musí svobodně odpovídat, otevírat se milosti Ducha svatého, který k nám přichází především skrze svátosti, skrze viditelná znamení, která Bůh ve své dobrotě a moudrosti ustanovil, aby se přiblížil svému stvoření. **Bůh není Bohem dalekým, příliš vzdáleným nebo příliš velikým, aby se obtěžoval s naší maličkostí,** řekl Benedikt XVI. **Právě proto, že je velikým, můžou ho zajímat i malé věci. A protože je velikým, duše člověka, člověk sám, stvořený věčnou láskou, není malou věcí, ale velkou a hodnou Boží lásky.**[5] A odkazující na bohabojné reakce tváří v tvář Boží

svatosti, která čteme ve Starém zákoně, papež dodal, že od příchodu Mesiáše na svět **Boží svatost není jen zářící mocí, před kterou se ve strachu skrýváme. Je to moc lásky, a proto moc očišťující a uzdravující.**[6]

Svátek Očištění Panny Marie, který budeme slavit zítra 2. února společně s Uvedením Páně do chrámu, k nám promlouvá o nutnosti očišťovat se od svých hříchů, což je první a nezbytný krok na cestě ke svatosti. Tato evangelijní scéna je rozjímána ve čtvrtém tajemství radostného růžence, který nás sv. Josemaría učil kontemplovat „vstoupením“ do oné epizody v životě Panny Marie. Připomeňme si ji zde. Potom, co zmínil vyprávění sv. Lukáše, náš Otec napsal: ***A tentokrát to budeš ty, můj příteli, kdo ponese klec s hrdličkami. Zůstáváš stát ohromený nad tou podívanou? Ona, Neposkvrněná!, se podrobuje***

***Zákonu, jako kdyby byla nečistá.
Naučíš se, hloupé děcko, tímto
příkladem plnit i za cenu všech
osobních obětí svatý zákon Boží?
Očišťovat se! Ty i já, my ovšem
potřebujeme očišťování!
Odčiňovat, a nad vším
odčiňováním je potřebná láska.
Taková láska, která je účinná jako
lučavka, vyleptávající z naší duše
veškerou prašivinu, a jako oheň,
který jazyky Božích plamenů
zažehne a spálí ubohost našeho
srdce.[7]***

Uplynulo už více než dvacet století od výkupného vtělení Božího Syna a hřích je bohužel nadále přítomný v celém světě. Ačkoli nad ním Kristus zvítězil svou smrtí na kříži a svým slavným vzkříšením, účinnost jeho nekonečných zásluh závisí také na naší spolupráci. Stvoření k obrazu a podobě Boha, každý z nás se musí snažit, aby si osvojil zásluhy Spasitele spolupracující s ním na díle

vykoupení. Obzvláště očekává tuto službu od těch, kteří jej chtějí zblízka následovat v jeho svaté Církvi, prostředku a nástroji spásy celého lidstva. Snažíte se vykořenit cokoliv, co by vás mohlo oddělit od Boha? Snažíte se denně dychtivě dosahovat větší intimity s naším Pánem?

Ačkoli jsme hříšní, nemáme pochybovat o svém poslání. Naše hříchy nám samozřejmě ztěžují poznání Krista. Proto se musíme snažit bojovat se svými osobními prohřešky, hledat očistění. Vždyť víme, že Bůh nám v tomto životě neslíbil absolutní vítězství, ale žádá od nás boj. Sufficit tibi gratia mea, stačí ti moje milost (2 Kor 12,9), odpovídá Bůh Pavlovi, když prosí, aby byl zbaven ostnu, který ho sužuje. Boží síla a moc se projevuje v naší slabosti a nutí nás bojovat proti našim chybám, i když víme, že na své pozemské pouti nikdy úplného vítězství

nedosáhneme. Křesťanský život znamená neustále začínat znovu a znovu, denně se obnovovat.[8]

Budeme účinně bojovat proti hříchu a jeho následkům v našich životech, pokud budeme s opravdovou lítostí a náležitou pravidelností chodit ke svátostné zpovědi, a pokud si budeme uvědomovat, že tato svátost božího milosrdenství byla ustanovena naším Pánem nejen k odpuštění těžkých hříchů, ale také k posílení naší duše v hodině boje proti nepřátelům našeho posvěcení. ***A tak ne pro naši slabost, ale svým způsobem skrze naši slabost, skrze náš život lidí z masa a hlíny, se zjevuje Kristus: v úsilí o snahu být lepší, uskutečňovat jeho lásku, která usiluje o čistotu, v úsilí ovládat sobectví, plně se dávat ostatním lidem, tak aby se náš život stal neustálou službou.[9]***

Před několika lety, na začátku svého pontifikátu, nás Benedikt XVI. varoval před častým pokušením v současné atmosféře: mylně se domnívat, že **svoboda říci ne (Bohu), sestoupit do stínu hříchu a chtít dělat věci podle sebe je součástí toho být skutečně lidským; že pouze tehdy můžeme naplno využít rozsáhlost a hloubku našeho lidství, být sami sebou; že bychom tuto svobodu měli podrobit zkoušce, dokonce v opozici k Bohu, abychom se stali, v realitě, plně sami sebou. Jednoduše, myslíme si, že zlo je v podstatě dobro, myslíme si, že ho potřebujeme, aspoň trochu, abychom zakusili plnost bytí.**[10]

Nepravdivost takového uvažování (které někdy může být přítomné dokonce i v těch, kteří chtějí plnit Boží vůli), lze jasně vidět pouhým pohledem na svět kolem nás. Jak Svátý otec zdůraznil: **můžeme vidět,**

že tomu tak není; jinými slovy, zlo je vždy jedovaté, nepozvedá lidské bytosti, ale degraduje a ponižuje je. Nečiní je většími, čistšími nebo bohatšími, ale škodí jim a činí je malými.[11]

V této souvislosti nabývá zvláštního významu liturgická památka Panny Marie Lurdské, kterou budeme slavit 11. tohoto měsíce. V jednom koutě Pyrenejí, po několikerém zjevení se mladé dívce a žádajíc o modlitbu za hříšníky ji i další lidi, Panna Maria zjevila svou identitu: *Já jsem Neposkvrněné Početí*. Tedy tvor, který aby byl hoden toho se stát Matkou Boží, byl mimořádnou nadpřirozenou milostí uchráněn dědičného hříchu a všeho poskvrnění hříchu osobního již od prvního okamžiku svého početí. Pojdme prosit tuto velkou Přímluvkyni, která se na nás dívá s milosrdenstvím, jež rozlévá na svět, jež vykoupení tolik potřebuje, o

hojnost milostí, které nám zasloužil její Syn.

Snaha neustále žít v Boží milosti křesťany nevzdaluje od lidstva, jejich bratří a sester. Naopak, činí je citlivějšími k duchovním a materiálním potřebám druhých. Dává jim velké srdce se schopností soucítit a vydávat se pro každého člověka. Blízkost k Bohu nutně vede k blízkosti k druhým, ať už jsou to naši blízcí nebo lidé vzdálení.

Vidíme to u Marie. To, že je úplně ponořená do Boha, je důvodem, proč je tak blízko lidem. Proto může být Matkou každé útěchy a každé pomoci, Matkou, kterou může kdokoliv oslovit v případě jakékoli potřeby, ve slabosti a ve hříchu. Ona má pochopení pro všechno a je pro všechny otevřenou mocí stvořitelské dobroty.[12]

Tyto úvahy nám mohou pomoci, abychom více a lépe využívali milostí, které, jak věříme, pro nás Panna Maria získá v hojné míře i nyní, kdy končí mariánský rok. Končí 14. tohoto měsíce, na výročí dvou Božích zásahů v dějinách Díla. Při prvním ukázal Pán sv. Josemaríovi, že Opus Dei je také pro ženy. A při druhém mu ukázal, jak inkardinovat první kněze Díla. Připravujme se, aby naše díkůvzdání Bohu za jeho milosrdenství vycházelo ze *zkroušeného a pokorného srdce*,^[13] důkladně očištěného plodným přijetím svátosti smíření.

Následujme radu sv. Josemaríi: ***Pros Ježíše, aby ti dal lásku jako očišťnou hranici, kde by se tvé ubohé tělo – tvé ubohé srdce – stravovalo, očišťujíc se od všech pozemských ubohostí..., a vyprázdněno naplnilo se Jím. Pros ho, aby ti dal radikální nechuť k pozemským věcem: aby tě vedla pouze láska.***^[14]

Tento měsíc slavíme několik výročí. Pozvedejme svá srdce k Bohu v těchto dnech: *ut in gratiarum maneamus semper actione!*, v neustálém aktu díkůvzdání. Uvědomujte si dcery a synové moji, že Dílo patří vám, každému z vás.

Blíží se slavnost svatého Josefa, tak hluboce zakořeněná v Církvi a v Opus Dei. Následujme tuto dávnou i novou pobožnost a žijme důsledně těchto sedm nedělí, které křesťanská zbožnost věnuje přípravě na tento svátek. Vzpomínám si, jak mě náš Otec požádal při každoroční obměně svého kapesního diáře, abych mu do něj vepsal trápení a radosti svatého patriarchy, aby o nich mohl meditovat každou z těchto nedělí. Byl to pro něho způsob, jak se lépe připravit na svátek toho, koho s nesmírnou láskou a vděčností nazýval ***můj otec a pán, kterého tolik miluji.***

„Unikl jsem“, doprovázen vámi všemi, do Bruselu. Tam jsem viděl, blízko našemu Otci, jak Dílo pevně a bezpečně roste; a viděl jsem, že tomu tak musí být, díky každodenní odpovědi každého a každé z vás. A to i proto, že lidé nás z mnoha míst žádají, abychom za nimi přišli: ať se nikdy nedá říci o komkoliv z nás, že jsme byli lhostejní vůči této naléhavosti.

Utíkejme se pod přímluvu Dona Álvara, který 19. února slavil svůj svátek a denně plnil apoštolské plány. Vždy měl starost o všechny duše a tuto starost měl zvláště na srdci, když mluvil s druhými.

Včera mne Svatý otec přijal na audienci. Šel jsem tam s vámi všemi. Řekl jsem mu, jak nás to učil náš Otec, že chceme žít ***omnes cum Petro ad Iesum per Mariam!*** Aby celé lidstvo šlo s Petrem k Ježíši skrze Marii! Řekl mi, že je velmi vděčný za

tuto pomoc a dal nám všem
požehnání. Protože počítá s tebou i
se mnou, vydejme své životy za jeho
Učitelství úřad, ve spojení s ním a s
jeho úmysly. Milujme co nejvíce
papeže!

Na závěr vás ještě jednou prosím,
abyste měli na mysli všechny mé
úmysly a svěřily je zvláštním
způsobem Neposkvrněné Panně,
Mater Pulchrae Dilectionis, Matce
krásné lásky.

S láskou Vám žehná,

Váš Otec

+ Javier

Řím, 1. února 2011

[1] Jan Pavel II, Apoštolský list *Novo
Millennio Ineunte*, 6. ledna, 2001, č.
31.

[2] Jan Pavel II, *Litterae Decretales pro kanonizaci Josemaríi Escrivy*, 6. října 2002.

[3] *Mt* 5, 48.

[4] *Jan* 15, 5.

[5] Benedikt XVI, *Homilie mše In Cena Domini*, 13. dubna 2006.

[6] *Ibid.*

[7] Sv. Josemaría, *Svatý růženec*, Čtvrté tajemství radostného růžence.

[8] Sv. Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 114.

[9] *Ibid.*

[10] Benedikt XVI, *Homilie na Slavnost Neposkvrněného početí*, 8. prosince 2005.

[11] *Ibid.*

[12] *Ibid.*

[13] *Žalm* 50, 19.

[14] Sv. Josemaría, *Brázda*, č. 814.

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
od-prelata-unor-2011/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-unor-2011/) (28.02.2026)